

C.Th. Jongejan-
de Groot

O, foei
Lies-je

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

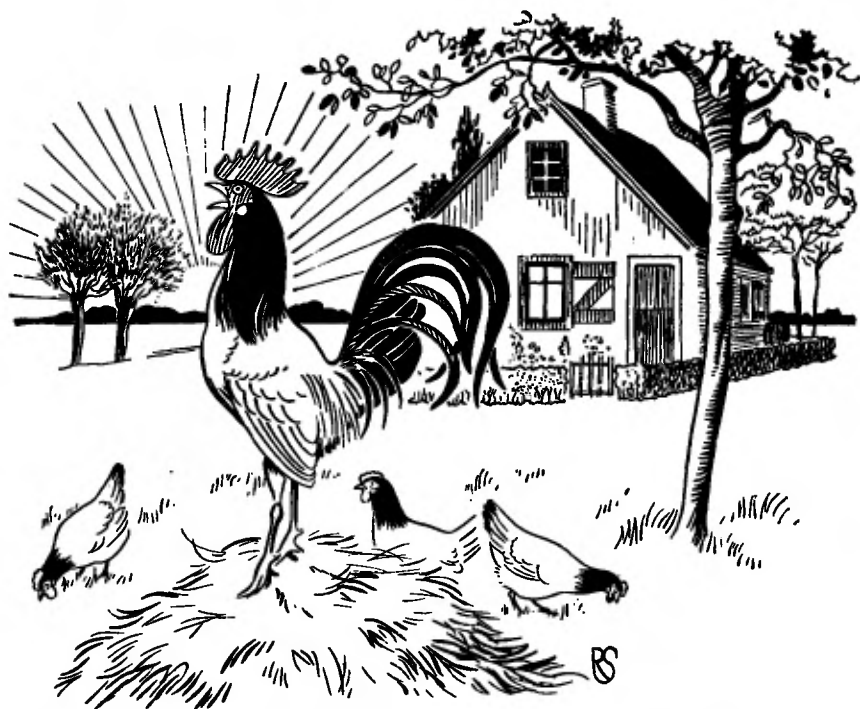
O, FOEI LIES-JE

ILLUSTRATIES VAN REIN STUURMAN

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1

O, die on-deu-gen-de haan

Ku-ke-le-ku. Ku-ke-le-ku.

O, wat kraait die haan vroeg. Het is nog nacht.

He-le-maal nacht.

Ku-ke-le-ku. Ku-ke-le-ku.

Neen hoor. Die haan van boer Ste-vens weet wel wat hij doet. Hij ver-gist zich niet.

Ja-wel, bo-ven hem staan nog ster-ren en het maan-tje is nog niet weg.

3

Maar het wordt al ro-se in de lucht. En dan be-gint de dag.

Er komt ant-woord van de boer-de-rij.

Boeh. . . . Boeh. . . .

Dat roept Blaar-kop, de koe.

„Zo, zo, is het al-weer mor-gen,” zegt Blaar-kop.

„Nu, ik lust mijn e-ten wel. Een he-le em-mer vol, hoor.

Boeh. . . . boeh. Ik geef er wel melk voor te-rug.”

Zo kraait de haan de die-ren wak-ker.

Ja, maar de men-sen ook. Ze wrij-ven hun o-gen uit.

De men-sen van de boer-de-rij.

Dat is goed, hoor, dat is heel goed. De die-ren moe-ten e-ten heb-ben. De koei-en moe-ten ge-mol-ken wor-den.

Maar de haan kraait ook een oud vrouw-tje wak-ker.

Ja, ze woont ginds in dat huis-je, dicht bij de boer-de-rij.

Het is nu licht. Je kunt nu het huis-je wel zien.

Het is een heel klein huis-je. Het is he-le-maal wit.

En het heeft een rood dak.

Wat een mooi tuin-tje is er voor het huis-je, hè? En wat staan er mooi-e bloe-men in: tul-pen en vi-ool-tjes.

Staan er ook bloe-men voor het raam?

Ja hoor, drie pot-jes met ro-de ge-ra-ni-ums. Die kun je nu nog niet zien.

Het wit-te rol-gor-dijn met de bal-le-tjes hangt er-voor.

Roets. . . .

Daar gaat het gor-dijn om-hoog.

Wie haalt het op?

Dat doet het ou-de vrouw-tje. Ze heet o-moe Bak-ker.

Ze heeft een wit muts-je op en een blauw jak aan. En een dik-ke on-der-rok. Een rok van wol.

Draagt ze een dik-ke rok in de zo-mer?

Ja, maar o-moe is al oud. Al ze-ven-tig jaar.

En ze is nog kras, hoor. Nog heel kras. Ze houdt al-les in haar huis-je nog zelf schoon.

Of ze dat goed doet? Kijk maar naar haar meu-bels.

Daar staat het for-nuis. O, wat glimt dat mooi.

Daar staat de kast. Daar kun je je zelf in zien.

Daar hangt de klok met de ko-pe-ren ge-wich-ten. Die blin-ken of ze van goud zijn.

Woont o-moe he-le-maal al-leen in dat huis-je? Ja, he-le-maal al-leen.

En de poes dan? En Ju-no, de hond?

Dat zijn toch geen men-sen!

Maar in de bed-ste-de ligt een klein meis-je. Dat is Lies-je en dat is toch wel een mens.

Ja, maar Lies-je woont hier niet. Lies-je woont in de stad. Dat is niet ver weg, hoor. Je kunt de to-rens en de da-ken van de hui-zen heel goed zien.

En waar-om is Lies-je nu bij o-moe? Zo maar voor de ge-zel-lig-heid?

Neen hoor, maar Lies-je is zo ma-ger. Ze wil niet e-ten en ze ziet zo wit.

En nu is ze bij o-moe. Nu kan ze meer fris-se lucht hap-pen dan in de stad. Daar krijgt ze mis-schien hon-ger van.

Gaat ze dan niet naar school?

Ja-wel, maar dan komt va-der haar ha-len. Ze mag op zijn fiets zit-ten en hij brengt haar naar school.

Maar van-daag is het zon-dag. Dan is er geen school.

Dan is er kerk. Daar gaat Lies-je heen. O-moe ook.

Maar nu is het nog heel vroeg.

En daar-om slaapt Lies-je nog.

Zon-dag-mor-gen bij o-moe

Och, wat heeft o-moe het druk.

Trip-trip-trip. Trip-trip-trip.

Ze drib-belt maar heen en weer.

Wat heeft ze te doen?

Ze heeft zich ge-was-sen en haar ha-ren ge-kamd. Ze heeft ook thee ge-zet. Kijk maar, de blau-we trek-pot staat al op het licht-je.

Nu gaat ze naar de kast en neemt er het zon-dag-se ta-fel-la-ken uit. Een wit la-ken met ro-de ruit-jes. Dat legt ze op ta-fel.

Dan zet ze twee bord-jes klaar. En twee ei-er-dop-jes. En twee le-pel-tjes. Naast het e-ne bord-je zet ze een be-ker.

En dan gaat o-moe ze-ker brood snij-den?

Neen hoor, ze haalt een wit-te trom-mel te voor-schijn.

Wat zit er in die trom-mel?

Het staat er bui-ten op met ver-gul-de let-ter-tjes. . . .

Be-schuit.

O-moe neemt zes be-schui-ten uit de trom-mel. Zij be-smeert ze met goud-ge-le bo-ter.

Wat doet ze er nog meer op?

Zand. . . . Bruin zand. Zand om op te e-ten?

Neen hoor, het is lek-ke-re kan-dij-sui-ker. O-moe strooit het heel dik op de be-schui-ten.

Zes heer-lij-ke be-schui-ten. Twee legt o-moe er op haar ei-gen bord-je en vier op het bord-je van Lies-je. Zie-zo, dat is klaar.

Nu gaat o-moe uit-rus-ten en te-ge-lijk een kop-je thee drin-ken. Ze schuift haar stoel naar het raam. Zo, nu

zit ze lek-ker in het zon-ne-tje. Ze trekt haar voe-ten op de stoel-sport en neemt haar kop-je zon-der oor in de rech-ter-hand. En haar lin-ker-hand steunt de el-le-boog van de rech-ter-arm.

Zo, nu zit ze heer-lijk. Ze neemt klei-ne slok-jes van haar thee.

Mi-auw... mi-auw. Poes strijkt met haar kop-je langs haar heen.

Dat is vrien-de-lijk. Poes wil e-ten heb-ben. Een scho-tel-tje met melk en brood.

En Ju-no zit naast de stoel en kijkt naar Mies, de poes. „Mi-auw maar goed,” denkt Ju-no. „Als jij e-ten krijgt, wordt mijn bak-je ook neer-ge-zet.”

Wat eet Ju-no? Ook melk en brood? Neen, Ju-no krijgt hon-de-kost. Dat is hon-de-brood. Lek-ke-re har-de knap-pen-de stuk-jes. Soms zit er wel vlees in ook.

O-moe schudt het hoofd. Ze denkt: „Houd je maar kalm, hoor. Da-de-lijk krijg je e-ten. Eerst ko-men de men-sen en dan de hang-o-ren.”

„Zo, zo,” denkt Poes, „ko-men eerst de men-sen? Dan moet Lies-je maar eens vlug uit haar bed ko-men.”

Ze springt op een stoel en dan op bed.

„O, foei, Poes, je mag niet op bed ko-men.”

Maar dan heeft Poes al hard ge-mi-auwd aan Lies-jes o-ren.

O, wat schrikt Lies-je. Ze wrijft haar o-gen uit en vliegt o-ver-eind. En Poes schrikt weer van Lies-je. Ze vlucht met een sprong uit bed.

O-moe moet er zo om la-chen, dat het kop-je in haar hand schudt.

„Goe-de mor-gen, Lies-je,” zegt ze. „Ben je zo ge-

schrok-ken? Kom maar gauw uit je bed. Als je ge-was-sen bent, mag je je mooi-e ge-rui-te jurk aan met de wit-te kraag. Kijk, hij hangt al klaar en je brui-ne hak-ke-band-jes staan er-on-der.”

Hak-ke-band-jes, dat zijn Lies-jes brui-ne riem-schoen-tjes met een zij-den pluim er-op.

Lies-je wipt gauw uit haar bed. Dat zijn al-le-maal fij-ne din-gen, hoor.

„Als je aan-ge-kleed bent, gaan we e-ten,” zegt o-moe. Maar nu kijkt Lies-je niet blij meer.

Ze wil niet e-ten. Ze heeft geen hon-ger.

„O-moe, ik hoef toch geen pap te e-ten van-daag?”

„Neen,” zegt o-moe, „je hoeft geen pap te e-ten, maar wel een ei-tje.”

„O bah, een ei-tje.”

„En zijn de be-schui-ten, die ik ge-smeerd heb, dan niet lek-ker?” vraagt o-moe ver-drie-tig.

„Eén-tje wil ik er wel,” zegt Lies-je.

Lies-je eet een he-le be-schuit en nog een hal-ve. Ze neemt al-leen het kap-je van het ei en drinkt een paar slok-jes melk. Dat is al-les.

„Je wordt nog ziek als je zo wei-nig eet,” zegt o-moe.

„En u eet ook maar twee be-schui-ten,” zegt Lies-je.

„Ik ben oud,” zegt o-moe, „maar jij moet er nog van groei-en.”

Nu geeft o-moe Poes en Ju-no e-ten. Die zit-ten al te wach-ten in de keu-ken naast hun e-tens-bak-jes. Ze lik-ke-baar-den als-of ze wil-len zeg-gen: „O-ver on-ze eet-lust hoeft u geen zor-gen te heb-ben. Wij lus-ten wel wat, hoor!”

Slok-slok-slok.

Zij lus-ten wel wat. In een om-me-zien-tje zijn de bak-jes leeg.

„Had Lies-je ook maar zo'n hon-ger,” denkt o-moe.

Ja, als dat eens waar was.

3

Een fij-ne dag

Zon-dag is een heer-lij-ke dag bij o-moe.

Eerst gaan o-moe en Lies-je sa-men naar de kerk. De kerk is niet ver weg. Als je nog in huis bent, kun je de klok-ken van de to-ren ho-ren lui-den. Als die lui-den, wordt het tijd om weg te gaan.

Lies-je staat in het tuin-tje en luis-tert. Ju-no staat naast haar en kijkt of hij zeg-gen wil: „Stoei eens met me. Gooi eens een steen-tje weg, dan ga ik het ha-len.” Ja ze-ker, wild ra-vot-ten in een tuin-tje met bloemen. Dat kan niet, hoor. En denk eens aan de mooi-e jurk met de rui-ten. Die moet schoon blij-ven. Ju-no gaat naar bin-nen en geeuwt. Zo'n saai kind ook.

Bim-bam. Bim-bam.

„O-moe, de klok-ken lui-den,” waar-schuwt Lies-je.

„Ja, ja,” roept o-moe. „Ja, ja. We gaan.”

Zij zet haar hoed op. Een hoed-je met een zwar-te veer. Ze doet haar man-tel aan. Een dun-ne van zwar-te zij-de. En dan neemt ze haar beu-gel-tas en haar hand-schoe-nen en haar Bij-bel.

Een Bij-bel met een gou-den slot.

Lies-je is vlug-ger klaar. Die hoeft al-leen haar ba-ret maar op te zet-ten. Nu gaan ze sa-men op weg. Lies-je steekt haar arm door die van o-moe.

Kijk, daar gaat de boe-rin ook. Ze heeft haar wit-te kan-ten muts op. Boer Ste-vens loopt naast haar.

Bim-bam. Bim-bam. . . . Kom naar Gods huis. Veel men-sen luis-te-ren naar de klok-ken. Sa-men gaan ze naar de kerk.

O-moe heeft een vas-te plaats. Dicht bij de preek-stoel. Dan kan ze goed ho-ren. Lies-je zit naast haar. Hoor, daar be-gint het or-gel te spe-len. En dan komt de do-mi-nee en gaat pre-ken.

Lies-je luis-tert goed. Be-grijpt ze al-les wel? Neen hoor, ze be-grijpt lang niet al-les. O, dan hoeft ze ook niet naar de kerk te gaan.

Ja-wel, want de He-re Je-zus wil dat heb-ben. Hij is in de kerk.

Is de He-re Je-zus in de kerk? Je kunt Hem niet zien. Ja, maar Hij is er toch. Dat heeft o-moe ver-teld. De He-re Je-zus heeft ge-zegd: Als er maar twee of drie men-sen bij-een zijn in Mijn Naam, dan zal Ik bij hen zijn.

En daar-om gaat Lies-je naar de kerk. En zingt mee. Soms kent ze de psal-men. Soms moet ze in o-moes boek-je kij-ken.

Als de kerk uit is, gaat o-moe kof-fie drin-ken op de boer-de-rij. Lies-je lust geen kof-fie.

Dan krijgt ze cho-co-la-de-melk. Daar houdt ze ook niet van. Dan krijgt ze een be-ker melk.

„O bah, melk,” zegt Lies-je.

„Je wordt nooit groot, hoor,” zegt de boe-rin. „Ga maar eens in de wei.”

Dan gaat Lies-je met Harm in de wei.

Harm is het zoon-tje van de boer.

Ja, met Harm durft Lies-je wel mee te gaan. Maar als ze al-leen is, durft ze niet zo dicht bij Blaar-kop te ko-men.

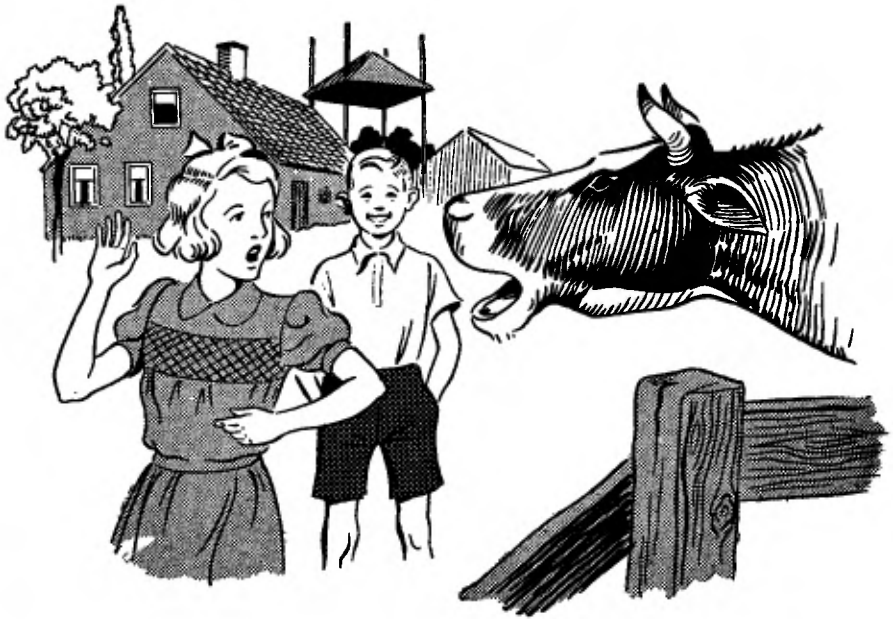
„Kom maar,” zegt Harm. „Blaar-kop doet je niets.”

Heel voor-zich-tig komt Lies-je dich-ter-bij en dan op-eens. . . . Boeh. . . . roept de koe.

Lies-je holt van schrik weg. O, wat heeft die Harm een schik.

Als het één uur is, gaat o-moe naar huis. Ja, dan moet Lies-je weer e-ten. Lek-ke-re soep met bal-le-tjes. Blom-mi-ge aard-ap-pe-len met ap-pel-moes en kar-bo-na-de. En ro-se pud-ding met va-nil-le-saus toe. Lek-ker, hoor.

Maar Lies-je vindt het niet lek-ker. Ze heeft al-weer geen hon-ger. Ze eet de bal-le-tjes op en laat de soep

staan. Dan nipt ze e-ven aan de ap-pel-moes en in de pud-ding vindt ze een klein vel-le-tje.

O foei, nu wil ze niets meer.

O-moe ver-telt het te-gen Lies-jes va-der en moe-der als ze ko-men. Ze schud-den het hoofd. Lies-je wordt nog ziek.

Als moe-der en va-der weg-gaan, is het al bij-na a-vond. Dan pakt o-moe de kin-der-bij-bel en vraagt, of Lies-je wel weet waar do-mi-nee o-ver ge-preekt heeft.

Ja, dat weet Lies-je wel. O-ver Jo-zef, die door zijn broe-ders ver-kocht werd.

O-moe leest het ver-haal nog eens voor en nu be-grijpt Lies-je het heel goed.

O, wat is het nu ge-zel-ig in o-moes ka-mer-tje.

Mies ligt in de ven-ster-bank ach-ter de ge-ra-ni-ums en spint. Rrrr. . . . rrr. rrr, ik heb het best naar mijn zin. Ju-no dom-melt in zijn mand-je.

De kof-fie prut-telt op het licht-je.

Als o-moe op-staat, is het fij-ne van de zon-dag weg.

Dan moet Lies-je nog twee bo-ter-ham-men e-ten. En een he-le be-ker melk drin-ken.

O, wat zit die Lies-je toch weer te kies-kau-wen. Meer dan één snee-tje krijgt ze niet op.

Dan is het bed-tijd.

Als ze uit-ge-kleed is, knielt ze en zegt haar a-vond-ge-bed-je op. Ze bidt:

„Ik ben een kind-je klein en teer,
Dat wei-nig kracht be-zit.
Ik zou zo gaar-ne za-lig zijn,
Maar ach, hoe word ik dit. . . .”

„Houd eens e-ven op, Lies-je,” zegt o-moe.

Lies-je kijkt op.

„Waar heb je aan ge-dacht, toen je je ge-bed-je op-zei?” vraagt o-moe.

„Aan school. . . .,” stot-tert Lies-je.

„Ja,” zegt o-moe. „Dat hoor-de ik wel, dat je ge-dach-ten er niet bij wa-ren. Je raf-fel-de je ge-bed-je af. Stel je voor, Lies-je, dat je de ko-nin-gin wat moest vra-gen.”

De ko-nin-gin. . . . ja hoor, die was heel voor-naam.... dat zou je niet zo maar dur-ven.

En de He-re Je-zus dan? De Zoon van God. Mocht je te-gen Hem dan maar pra-ten zon-der er-bij te den-ken?

Lies-je zegt haar a-vond-ge-bed voor de twee-de keer op. Lang-zaam en ern-stig. En ze denkt nu niet aan an-de-re din-gen. Zo hoort het.

En dan ligt ze weer in haar bed-ste-de. O-moe dekt haar toe.

„Wel-te-rus-ten lie-verd. Ga maar lek-ker sla-pen.”
De zon-dag is om.

4

De boe-rin is ziek

Woef-woef-woef. Woef-woef-woef.

Wie blaft daar zo? Is dat Ju-no van o-moe?

Neen, dat is Wo-dan, de hond van de boer-de-rij.

Ko-men er soms die-ven op het erf? Neen hoor, maar er is wel iets naars.

De boer gaat weg en neemt Wo-dan niet mee.

Waar-om niet?

Hoor maar wat de boer zegt. Hij draait zich om en roept: „Koest Wo-dan, . . . koest beest. Stil voor de vrouw. Ze is ziek. Ik ga niet ver weg.”

Als-je-blijft, de boe-rin ziek. Daar-om kijkt de boer zo ver-drie-tig.

Is het dan zo erg met de boe-rin?

Neen, ze heeft kou ge-vat en nu heeft ze koorts. En ze hoest. Nu moet de dok-ter ko-men en ze moet in bed blij-ven.

En wie moet nu brood snij-den? En pap ko-ken? En de vloer ve-gen? En weer mooi schoon zand strooi-en?

Dat kan Si-na de meid wel doen.

Maar Si-na is ook druk op het land. Net als Ber-tus de knecht. En daar-om kan ze niet de he-le dag bij de boe-rin blij-ven.

„Laat me maar al-leen lig-gen,” heeft de boe-rin ge-zegd.

Maar dat wil de boer niet. Een ziek mens al-leen. Zon-der drin-ken, zon-der aan-spraak. De boer wordt er ver-drie-tig van.

En nu gaat boer Ste-vens naar o-moe. Hij wil o-moe gaan ha-len. Die woont dicht-bij. Die heeft wel tijd. Is o-moe al op? Ja hoor. Ze drib-belt al door het huis. Ze zorgt al voor het ont-bijt.

Maar het zon-dag-se ta-fel-la-ken ligt nu niet op ta-fel. Nu eet o-moe met Lies-je in de keu-ken.

Kijk, de bord-jes staan al-weer klaar. En er ligt een ge-bloemd zeil-tje op ta-fel. Een zeil-tje voor het mor-sen.

Het bord-je, dat aan Lies-jes kant staat, is diep. Dat is voor de pap. Die pap staat al op het o-lie-stel-le-tje. Ruik maar, wat een lek-ke-re lucht. Gries-meel-pap. Ze is al klaar. O-moe schept ze al-vast op. Dan kan ze af-koe-len. O-moe doet er een klont-je bo-ter in. En brui-ne sui-ker strooit ze er o-ver-heen.

Lek-ker hè. Pap met bo-ter en sui-ker.

Klop, klop, klop.

Wie is dat? Dat is boer Ste-vens, weet je wel? Die staat nu voor het huis-je.

O-moe schrikt van de bood-schap. De boe-rin ziek? Ja, dan moet zij maar mee-gaan. Ja, ze kan wel ko-men. Ze moet al-leen nog e-ten met Lies-je. O-moe is gauw klaar met e-ten. Maar Lies-je niet. Die teut al-tijd heel lang met haar bord-je pap. Wel een half uur doet ze er-o-ver.

O-moe moet maar op de boer-de-rij e-ten. Pan-ne-koek met spek. Heer-lijk hoor.

„Ik kom da-de-lijk,” zegt o-moe. „Ga maar vast. Ik moet al-les nog re-ge-len.”

Daar gaat boer Ste-vens. Hij kijkt nu niet ver-drie-tig meer.

O-moe gaat naar de bed-ste-de. Ze maakt Lies-je wak-ker en ver-telt haar wat ze doen moet als o-moe weg is.

Ze moet zich net-jes was-sen en aan-kle-den. Kan ze dat wel? Kijk, haar klee-tjes lig-gen op de stoel. Haar lin-nen jurk-je ook. Lies-je mag het niet kreu-ken, want het is nog schoon.

Als ze aan-ge-kleed is, moet Lies-je e-ten. In het keu-ken-tje. Er staat heer-lij-ke pap met bo-ter en sui-ker. Lies-je trekt haar neus-je al-weer op, maar o-moe zegt, dat al-les op moet. Naast het bord pap staat een trom-mel-tje. In dat 'trom-mel-tje zit-ten de bo-ter-ham-men voor twaalf uur. Lies-je blijft o-ver op school.

„Kun je nu wel al-leen blij-ven, mijn kind?” vraagt o-moe.

Lies-je knikt. Straks komt va-der haar met de fiets ha-len.

Va-der moet de deur op slot draai-en. En de sleu-tel moet hij in de schuur leg-gen. En Ju-no moet ook in de schuur. En Mies mag ook niet al-leen bin-nen blij-ven. Dan gaat ze spe-len met de gor-dij-nen en de ge-ra-ni-ums.

En wat moe-ten Ju-no en Poes e-ten?

Hun e-ten heb-ben ze al op. Die hol-le bol-le Gij-zen. Lies-je moet la-chen om o-moe, die de din-gen zo grap-pig zeg-gen kan.

„Ja, ik wil-de, dat jij ook maar eens hol-le bol-le Gijs werd,” zegt o-moe.

„Dag mijn kind, eet al-les lek-ker op, hoor. Ik wil een leeg bord vin-den als ik thuis-kom. En je trom-mel-tje moet ook leeg zijn.”

„Ja, ja o-moe. Gaat u nu maar. Ik weet al-les wel.” O-moe pakt haar klein-doch-ter-tje nog eens.

„Dag klein bleek-neus-je,” zegt ze.

„Dag o-moe.”

Dan stapt o-moe weg naar de boer-de-rij. Lies-je is al-leen.

5

O, foei Lies-je!

Hè, hè. Lies-je rekt zich nog eens uit. Ze heeft nog slaap.

Poes aait met haar kop-je langs het blo-te been van Lies-je. En dan mi-auwt ze. Dat be-te-kent: ik zou best nog wat lus-ten.

Maar Lies-je duwt Poes la-chend weg.

„Nee, nee hoor. Je weet wel wat o-moe ge-zegd heeft. Je bent een hol-le bol-le Gijs.

Die kon schrok-ken, gro-te brok-ken.

Een koe en een kalf. . . . en een heel paard half. . . .”

Poes likt zich de snor. Een koe en een kalf. Neen, die zou Poes niet lus-ten. Maar een muis-je wel, hoor. Of een vo-gel-tje. Of een beet-je melk of pap.

Lies-je kijkt op de klok. Het is al acht uur. Ze moet zich aan-kle-den, hoor.

O, wat is die Mies las-tig. Lies-je haalt haar bal te

voor-schijn. Neen, niet de mooi-e ro-de met het mo-len-tje er-op. Daar zou Poes de verf af-krab-ben. Ze geeft Poes de grij-ze bal. Daar mag ze mee spe-len. En Ju-no? Speelt hij mee? Neen hoor, hij denkt: „Ik houd lie-ver de wacht naast de stoel van Lies-je. Er zal best wat o-ver-schie-ten.”

Zie-zo, nu is Lies-je aan-ge-kleed. O, die wij-zer op de klok. Die holt maar door. En dat die-pe bord pap staat ook maar te wach-ten.

Lies-je gaat zit-ten en vouwt haar han-den. Eerst bid-den en dan e-ten. Maar nu is Mies wel naast Ju-no gaan zit-ten. Spe-len met de bal is mooi, maar e-ten is nog veel fij-ner.

Dat vindt Poes. Maar dat vindt Lies-je niet. Ze eet niet. Ze doet spel-le-tjes met haar pap. Ze scheidt een die-pe le-pel op en laat die weer te-rug-glij-den in haar bord.

Dan roert ze heel hard in haar bord en de pap klotst heen en weer.

Storm in de pap.

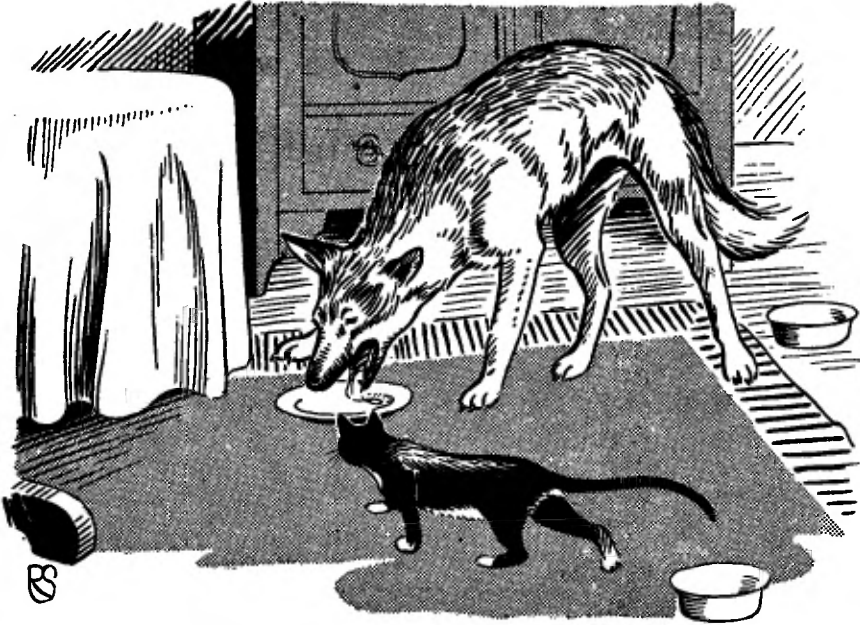
Nu kijkt ze weer op de klok. En dan eet ze van schrik een le-pel pap op. Geen vol-le le-pel, hoor.

Drie le-pels eet Lies-je zo.

Ju-no legt zijn poot op haar schoot en Poes mi-auwt. En dan fluis-tert een boos stem-me-tje in haar hart: „Geef Mies maar wat van de pap en Ju-no ook. Doe het maar ge-rust, hoor.”

Dat mag Lies-je niet doen. Dat weet ze wel. En toch luis-tert ze naar het bo-ze stem-me-tje. Ze neemt de schaal-tjes van Ju-no en Mies en scheidt er de heer-lij-ke pap in. Wel vijf schep-pen ie-der.

Lek-ke-re gries-meel-pap met bo-ter en sui-ker. Dat is erg, hoor. Dat is heel erg.

Is het pap-bord nu leeg? Neen, er is nog veel in. En Lies-je heeft zo lang ge-teut. Nu zal va-der wel gauw ko-men.

En wat zegt het bo-ze stem-me-tje nu? Het fluis-tert: „Zet je bord maar e-ven op de grond. Dan zor-gen Ju-no en Mies wel, dat het leeg komt.”

O, dat is slecht, hoor. Heel on-deu-gend en slecht.

En toch luis-tert Lies-je naar dat stem-me-tje. Ze zet haar bord op de grond.

En wat doet Ju-no? En Poes? O, ze had-den het zo druk met hun vol-le schaal-tjes.

En nu dat bord van Lies-je.

Ze la-ten hun ei-gen schaal-tje staan. Eerst e-ten ze de pap van Lies-je op.

Slok-slok-slok-lik-lik.

Ze we-ten er weg mee, hoor. In een wip is Lies-jes bord-je schoon.

En dan wor-den de schaal-tjes nog uit-ge-lik-t. O, wat heb-ben ze het druk van-mor-gen.

En Lies-je?

Ze neemt het bord van de grond en zet het voor zich op ta-fel. O-moe kan te-vre-den zijn. Het bord is leeg. He-le-maal leeg.

Het bo-ze stem-me-tje zwijgt nu, maar er is een an-der stem-me-tje, dat be-gint te pra-ten. Het zegt: „Je bent een be-drieg-ster hoor, Lies-je.”

Lies-je zucht.

Ge-luk-kig, daar is va-der. Nu hoeft ze niet meer aan het bord pap te den-ken.

Va-der weet al-les al, wat hij moet doen. Hij heeft o-moe ge-spro-ken.

„Ik moest kij-ken of je bord leeg was,” zegt hij. „Ja, ja, ik zie het al. Had je nu wel hon-ger?”

Lies-je knikt lang-zaam. Nu moet ze al-weer jok-ken. Va-der zorgt voor het huis en brengt de die-ren naar bui-ten.

Ju-no en Mies wag-ge-len o-ver het gras-veld. Ze heb-ben dik-ke bui-ken.

Ja en Lies-je zit met een le-ge maag ach-ter op de fiets.

Dat is erg, hoor. Dat is heel erg.

Hoe moet dat af-lo-pen?

Op de speel-plaats

Nu is het mid-dag.

Lies-je zit op een bank. Die bank staat op de speel-plaats van de school. Ze zit er met Trees-je en I-ne-ke. Dat zijn haar school-vrien-din-ne-tjes.

De bank staat on-der de kas-tan-je-boom. Het zonne-tje schijnt zo lek-ker en de vo-gels zin-gen zo mooi.

De kas-tan-je-boom bloeit. Hij is zo mooi.

Er staan al-le-maal wit-te kaar-sen in. Ech-te wit-te kaar-sen? Neen, kaar-sen van mooi-e wit-te bloe-sems. Waar-om gaan Lies-je en de an-de-ren niet naar huis, als de school uit is?

Lies-je blijft im-mers o-ver. Die woont toch te ver van school om naar huis te gaan. Trees-je en I-ne-ke wo-nen ook zo ver.

Juf blijft ook o-ver. Maar juf zit bin-nen in het lo-kaal. Ze kijkt schrif-ten na.

Op de bank staan drie trom-mel-tjes. Bo-ter-ham-trom-mel-tjes.

Trees-je heeft een geel trom-mel-tje. Er zit-ten bo-ter-ham-men met muis-jes in.

I-ne-ke heeft een rood trom-mel-tje. Daar zit brood met jam in. Lek-ke-re ker-sen-jam.

En Lies-je heeft een trom-mel-tje met plaat-jes er-op. Mooi-e plaat-jes van de ko-nin-gin, toen ze nog heel klein was.

Wat zit er in het trom-mel-tje van Lies-je?

Brood met koek. Brood met heer-lij-ke goud-ge-le koek.

Trees-je hapt gul-zig van haar brood. De muis-jes rol-len in haar schoot. O, ze heeft ook zo'n hon-ger. En I-ne-ke? Die heeft haar trom-mel-tje al bij-na leeg. Die heeft ook wel trek, hoor.

En Lies-je? Die heeft haar ont-bijt aan Mies en Ju-no ge-ge-ven. O, wat zal ze nu een hon-ger heb-ben. Neen hoor. Ze heeft geen trek. He-le-maal niet.

Ze plukt aan de koek. Ze eet er-van. Eén stuk. Twee stuk-jes.

„O,” roept Trees-je, „kijk eens naar Lies-je. Die eet de koek van haar brood.”

„Je moet al-les ge-lijk op-e-ten,” zegt I-ne-ke, „want an-ders blijf je met je ka-le bo-ter-ham-men zit-ten.”

„Ik lust mijn brood niet,” zegt Lies-je.

„Je moet e-ten, hoor, an-ders heb je van-mid-dag hon-ger. Lust je soms lie-ver jam dan koek? Wil-len we rui-len?” vraagt I-ne-ke.

O, I-ne-ke en Trees-je wil-len wel de-len. Als-je-blijft hoor. Wat graag. Zij heb-ben wèl hon-ger.

Lies-je schudt het hoofd.

„Eén bo-ter-ham zal ik wel op-e-ten,” zegt ze. „Wil-len jul-lie dan de an-de-re snee-tjes de-len?”

Nu zijn de trom-mel-tjes leeg. Daar komt juf naar bui-ten. Ze zegt:

„Zijn de bo-ter-ham-men ver-dwe-nen, meis-jes? Dan zal ik met jul-lie dan-ken en dan gaan jul-lie vlug je hand-jes was-sen.”

„En dan gaan we spe-len,” zegt Trees-je.

Juf knikt. „Maar voor jul-lie spel-le-tjes gaan doen, zal ik je nog iets fijns ver-tel-len,” zegt ze.

Iets fijns. Wat zou dat zijn?

Als de hand-jes schoon zijn, drin-gen ze om juf heen. Wat was het ge-heim?

„O, maar het is geen ge-heim-pje,” zegt juf. „Al-le kin-de-ren mo-gen het we-ten. O-ver-mor-gen is het feest. Dan her-den-ken we de be-vrij-ding.”

Trees-je knikt. Dat wist ze al.

„Nu, dan heb-ben we een fij-ne op-tocht,” ver-telt juf. „En dan moe-ten jul-lie maar heel veel o-ran-je dra-gen.”

„Ik heb een o-ran-je-sjerp,” pocht I-ne-ke.

„En ik heb een o-ran-je-strik voor mijn haar,” juicht Trees-je.

Lies-je zegt niets. Heeft ze soms geen o-ran-je? Ja-wel. Ze heeft een he-le o-ran-je-jurk. Die heeft moe-der voor haar ge-naaid. Voor het buurt-feest. Die mag ze vast wel aan-doen.

Maar Lies-je zegt niets, hoor. Ze ver-klapt haar ge-heim-pje niet. Ze lacht al-leen maar eens.

„En nu mo-gen jul-lie een spel-le-tje doen,” zegt juf. Spel-le-tje doen?

Neen hoor, ze gaan o-ver de op-tocht pra-ten. Ze wan-de-len ge-armd o-ver het school-plein en bab-be-len hon-derd uit.

„Net als ou-de da-me-tjes,” denkt juf la-chend. „Drie kweb-be-len-de ou-de da-me-tjes.”

Maar dan ko-men de an-de-re kin-de-ren het school-plein op. De kin-de-ren, die naar huis zijn ge-weest.

En dan ho-ren ze het nieuws. Het nieuws van de op-tocht.

Een op-tocht... een o-ran-je-op-tocht. Ja, dat is heer-lijk nieuws.

Waar-om was o-moe blij?

Het is vier uur. De school is uit.

Lies-je zit weer ach-ter op de fiets.

Maar nu komt moe-der haar ha-len.

„Stap maar op mijn sta-len ros, Lies-je,” zegt moes.

Lies-je wil ver-tel-len van de op-tocht, maar ze mag in de stad niet pra-ten. Ze moet wij-zen wel-ke kant moe-der uit wil gaan.

Daar staat een ver-keers-a-gent. Moe-der waar-schuwt: „Steek je rech-ter-hand maar uit, Lies-je.”

Nu ko-men ze in de stil-le stra-ten. Nu mag Lies-je pra-ten.

Ze ver-telt van de op-tocht. En ze vraagt, of ze de o-ran-je-jurk aan mag heb-ben.

„Ja hoor, die zal moe-der was-sen en strij-ken.”

„Kan de jurk dan o-ver-mor-gen wel klaar zijn?”

„Best hoor. Het is warm weer. En dan droogt het goed heel gauw. Kijk, daar is o-ma's huis-je. O-ma staat al in haar tuin-tje.”

Is ze niet meer op de boer-de-rij? Neen, nu is Si-na klaar met haar werk. Die is nu bij de boe-rin.

O-moe is echt in haar schik. Dat is geen won-der. Haar bloe-me-tjes rui-ken zo lek-ker. Ze bukt om een blaad-je on-kruid weg te pluk-ken.

En dan kijkt ze op. Ze wuift. Ze is zo blij.

Om het weer? Om de bloe-men? Ja, maar er is ook nog iets an-ders, waar ze blij om is. Luis-ter maar.

Ze groet Lies-jes moe-der, knuf-felt Lies-je en dan zegt ze:

„Bin-nen in de ka-mer staat een ver-ras-sing voor je, lief-je. Het is een be-lo-ning.”

„Een be-lo-ning?” vra-gen moe-der en Lies-je te-ge-lijk.

En dan zegt o-moe: „Ja, Lies-je krijgt een scho-tel-tje ker-sen, om-dat ze van-mor-gen haar bord he-le-maal leeg ge-ge-ten heeft.”

O wee!

Lies-je schrikt. Ze schrikt zo erg. Ze heeft niet meer aan het bord pap ge-dacht. De he-le dag niet.

Maar nu moet ze er wel aan den-ken. Ze krijgt een kleur.

„Had je van-mor-gen wèl hon-ger, Lies-je?” vraagt o-moe.

„J. . . . j. . . . ja. . . .” Lies-je stot-tert van schrik. Ze be-gint maar gauw o-ver de op-tocht te pra-ten. En o-ver de jurk. De mooi-e o-ran-je-jurk.

Maar blij is ze niet meer.

Daar zit-ten Ju-no en Mies. Ze kij-ken naar Lies-je en knip-o-gen. Zij we-ten al-les, maar zij kun-nen niet pra-ten. Lies-je kan best la-chen en blij zijn. Nie-mand kan haar ver-ra-den.

Neen hoor. Ze heeft ge-jokt en o-moe be-dro-gen.

Eén is er, die dat ge-hoord en ge-zien heeft. En daar-om kan Lies-je niet meer blij zijn. Geen mens weet het, maar God weet het wel.

Ge-luk-kig, nu pra-ten o-moe en moe-der o-ver an-de-re din-gen. Moe-der gaat weg.

Het wordt a-vond en Lies-je gaat naar bed.

Tel-kens moet ze aan het bord pap den-ken, maar dan denkt ze gauw aan de op-tocht. En aan de mooi-e o-ran-je-jurk.

Dat helpt. Dat helpt heel goed, hoor. Lies-je valt in slaap.

En dan is het weer mor-gen. Er staat weer een bord pap voor Lies-je klaar. En o-moe moet van-daag weer naar de boer-de-rij. De laat-ste dag. Mor-gen kan de boer thuis-blij-ven bij de boe-rin. Dan hoeft o-moe niet weg.

Daar staat weer een bord pap te wach-ten.

Ju-no en Mies wach-ten ook. Wat zal Lies-je doen? Zal ze het zelf op-e-ten. Neen hoor. Ze luis-tert weer naar dat bo-ze stem-me-tje.

Dat stem-me-tje zegt:

„Toe maar hoor, Lies-je. Gis-te-ren heeft nie-mand het ge-merkt van de pap. Zet het bord maar weer op de grond.”

Lies-je luis-tert naar het stem-me-tje. Ze zet het bord weer op de grond.

„Slok-slok-slok. Lik-lik-lik.”

Poes gaat er ge-mak-ke-lijk bij zit-ten, en vouwt haar staart net-jes om haar lijf-je.

En het bo-ter-ham-trom-mel-tje?

Daar eet Lies-je weer niets van op school. Al-leen de koek, die op het brood zit. Daar eet ze van.

En 's a-vonds is o-moe weer blij. En Lies-je krijgt weer een be-lo-ning.

Aard-bei-en. Heer-lijk hoor. Die vindt ze fijn.

O, wat is dat erg.

Een kind dat he-le-maal niet eet. En jukt te-gen haar o-moe. En dan ook nog be-loond wordt.

Ja, dat is heel erg, hoor.

Hoe het af-liep met Lies-je

Lies-je is heel vroeg wak-ker.

Van-daag is het feest. Be-vrij-dings-feest. Nu mag ze haar o-ran-je-jurk aan-trek-ken. Kijk, hij hangt al ge-stre-ken op de stoel.

O-moe is al op-ge-staan. Ze dren-telt heen en weer.

„Ik ben wak-ker, o-moe. Mag ik op-staan?” vraagt Lies-je.

„Het is nog zo vroeg, kind-je,” zegt o-moe. „Blijf jij nog maar een half uur-tje lig-gen.”

Een half uur duurt heel lang, hoor. O, wat kruipt die wij-zer toch lang-zaam ver-der.

Nu is het half uur om en Lies-je mag uit bed.

Eerst wast ze zich en dan drinkt ze een kop-je thee.

„Je moet eerst je pap e-ten,” zegt o-moe.

Neen, dat wil Lies-je niet. Ze wil eerst haar jurk-je aan-trek-ken.

Maar o-moe is bang, dat ze dan op haar jurk zal mor-sen. Zal ze dan heel voor-zich-tig e-ten?

Ju-no en Mies zit-ten al te wach-ten in de keu-ken. Ze den-ken, dat het bord pap wel weer op de grond ge-zet zal wor-den. Heer-lij-ke pap met bo-ter en sui-ker Mmmm.

Ju-no gromt van on-ge-duld en Mies be-gint zich te was-sen.

Zie-zo, nu zit Lies-je aan ta-fel. O-moe zit bij haar. Ze wil nu eens zien hoe heer-lijk Lies-je haar pap op-eet.

O-moe bidt en dan tipt Lies-je e-ven aan haar pap.

Lies-je zucht. Van-daag heeft ze geen hon-ger. Ze wil haar pap la-ten staan. Dat zegt ze te-gen o-moe.

Och, wat zet o-moe nu een ver-drie-tig ge-zicht.
Gis-te-ren en eer-gis-te-ren heeft Lies-je haar pap ook op-ge-ge-ten. En nu moet ze een heel eind lo-pen in een op-tocht. Je kunt niet lo-pen met een le-ge maag.
„Kom hier, dan zal ik je hel-pen e-ten,” zegt o-moe.
O-moe voert Lies-je als een heel klein kind-je. Lies-je slikt dap-per. O, wat heeft ze een vol ge-voel in haar maag.
O-moe houdt niet op. Ze zegt tel-kens: „Toe maar Lies-je, gis-te-ren ging het ook wel.”
Nu is het bord leeg. Er zit geen drup-pel pap meer in. Maar o, wat is dat?
Lies-je wordt zo raar in haar maag. En ze is dui-ze-lijk ook en al-les draait voor haar o-gen.
O-moe schrikt er-van. O, wat wordt Lies-je wit.
En dan op-eens. . . . al-le pap komt er weer uit. Het mooi-e scho-ne jurk-je van Lies-je is he-le-maal vies.
„Wat is er dan, kind-je? Ben je zo a-ke-lijk?” vraagt o-moe.
„De pap. . . . het was ook zo-veel,” steunt Lies-je.
Ze leunt te-gen o-moe aan. Ze is zo ziek en zo naar.
O-moe kleedt haar uit en legt haar in bed.
Va-der schrikt erg, als hij haar komt ha-len.
Een kind, dat feest moet vie-ren en in bed ligt.
Va-der zal de dok-ter waar-schu-wen, hoor. En hij zal het ook op school te-gen juf gaan zeg-gen.
Dok-ter komt. Hij on-der-zoekt Lies-je. En dan vraagt hij aan o-moe, of Lies-je de laat-ste da-gen soms erg wei-nig ge-ge-ten heeft.
O-moe zegt, dat Lies-je juist veel ge-ge-ten heeft: ie-de-re mor-gen een diep bord pap en dan tus-sen de mid-dag nog een bo-ter-ham-trom-mel-tje vol met brood en koek.

Dok-ter buigt zich o-ver de zie-ke en vraagt: „Van-mor-gen heb je de pap wat te vlug op-ge-ge-ten. Deed je dat gis-te-ren ook?”

Lies-je knikt eerst nee en dan knikt ze ja.

Dok-ter lacht om zo'n dom klein meis-je, dat niet meer weet, hoe vlug ze ge-ge-ten heeft. Dan moet o-moe het hem maar ver-tel-len.

Ja, maar o-moe was niet thuis. Ze was bij de boer. En het trom-mel-tje met brood had Lies-je op school leeg ge-ge-ten.

„Zo, zo,” zegt dok-ter.

Dok-ter is slim. Hij is heel slim. Hij ziet Poes. Hij ziet Ju-no. En was o-moe niet thuis? Zo, zo.

Nu kijkt dok-ter heel streng.

Lies-je moest nu maar eens pre-cies ver-tel-len hoe-veel le-pels pap zij zelf op-at. En hoe-veel Poes kreeg. En Ju-no. En hoe-veel bo-ter-ham-men ze zelf op-at op school. En hoe-veel zij dan wel aan haar vrien-din-ne-tjes had ge-ge-ven.

En dan be-kent Lies-je al-les. Ze zegt, dat ze maar drie schep-jes pap zelf heeft ge-ge-ten en op school heeft ze al-leen de koek ge-no-men.

Dok-ter geeft Lies-je geen stand-je. Ze heeft al straf ge-noeg. Ze mag niet met de op-tocht mee. En ze moet een week in bed blij-ven. En dan moet ze nog een week bui-ten spe-len. Mis-schien heeft ze dan wel hon-ger.

Dan gaat dok-ter weg. Nu krijgt Lies-je toch wel een stand-je van o-moe? Neen, o-moe zegt niets. He-le-maal niets. Ze huilt al-leen maar. Ze huilt om Lies-je, die haar voor-ge-jokt heeft.

En dan huilt Lies-je ook.

Om-dat ze o-moe ver-driet heeft ge-daen. Zou o-moe het haar wil-len ver-ge-ven? Zou o-moe weer goed op haar wil-len zijn?

O-moe gaat naast het bed zit-ten. Ze praat met Lies-je.

Lies-je heeft o-moe ver-driet ge-daen.

Ja, maar Lies-je heeft de He-re Je-zus ook ver-driet ge-daen en dat is veel er-ger.

Heeft ze nu echt be-rouw? Zal o-moe sa-men met Lies-je bid-den en om ver-ge-ving vra-gen?

O-moe bidt sa-men met Lies-je. Ze zegt nu ook al-les te-ge-n de He-re Je-zus.

En dan is o-moe weer goed. Ze drib-belt heen en weer

en knikt af en toe te-gen Lies-je, die heel stil ligt in de bed-ste-de.

O, er zijn nog wel na-re din-gen.

Va-der en moe-der moe-ten ook we-ten, dat ze ge-jokt heeft.

En haar mooi-e o-ran-je-jurk! Die ligt op de grond.

En ze mag niet mee in de op-tocht. Dat is al-le-maal erg.

Maar toch is Lies-je blij.

Want het is goed en rus-tig in haar hart-je.

Ju-no en Mies kij-ken naar Lies-je.

Ze be-grij-pen er niets meer van.

Ze krij-gen geen pap. En Lies-je blijft in bed.

Dat is vreemd, hoor, dat is heel vreemd.

Nu, dan gaan ze maar sla-pen.

Wel-te-rus-ten hoor.

INHOUD

	Blz.
1. O, die on-deu-gen-de haan	3
2. Zon-dag-mor-gen bij o-moe	6
3. Een fij-ne dag	9
4. De boe-rin is ziek	14
5. O, foei Lies-je!	17
6. Op de speel-plaats	21
7. Waar-om was o-moe blij?	24
8. Hoe het af-liep met Lies-je	27